

Et af udvalgets spørgsmål og justitsministerens svar herpå

Spørgsmål:

ad § 23, stk. 2

Vil ministeren udforme et udkast til en bestemmelse, hvorefter arbejdstageren ikke kommer til at bære risikoen ved arbejdsgiverens eventuelle insolvens – dog med den modifikation, at hvor arbejdstageren er den reelle indehaver af et insolvent selskab, bærer arbejdstageren risikoen for selskabets insolvens, jfr. eksempel i bet. 829/78, side 37, spalte 2.

Svar:

En bestemmelse med det indhold, som nævnes i spørgsmålet, kunne eventuelt udformes således:

Stk. 2. Arbejdstageren er kun erstatningsansvarlig over for skadelidte i det omfang, arbejdsgiveren ville have kunnet kræve betaling af arbejdstageren efter reglerne i stk. 1, hvis arbejdsgiveren havde udredt erstatningen til skadelidte.

Reglen indeholder ikke en udtrykkelig undtagelse vedrørende tilfælde, hvor arbejdstageren er den reelle indehaver af et insolvent selskab. Det skyldes, at det formentlig vil være tilstrækkeligt i bemærkningerne til et ændringsforslag at fremhæve, at reglen ikke finder anvendelse, hvis arbejdstageren reelt må betragtes som arbejdsgiver, som det f.eks. er tilfældet i den nævnte situation.

Ønskes der en videregående modifikation, som også omfatter f.eks. en direktør, der ikke er indehaver, vil det dog være hensigtsmæssigt med en særlig regel herom.

Justitsministeriet finder imidlertid ikke at kunne anbefale en regel svarende til det ovennævnte forslag til en ændret formulering af § 23, stk. 2.

Lovforslagets § 23, stk. 2, går ud på, at arbejdstagerens erstatningsansvar over for skadelidte kan nedsættes eller bortfalde, hvis det findes rimeligt under hensyn til de om-

stændigheder, der fører til at afskære arbejdsgiverens regres over for arbejdstageren efter stk. 1, og til skadelidtes interesse. Udvidelsen af arbejdstagerens ansvar over for skadelidte i forhold til arbejdstagerens regresansvar over for arbejdsgiveren består efter lovforslaget således navnlig i, at der i vurderingen af, om der skal ske lempelse af arbejdstagerens ansvar over for skadelidte, også skal tages hensyn til skadelidtes interesse.

Bestemmelsen i lovforslagets § 23 bygger bl.a. på betænkning nr. 352/1964 om arbejdsgiverens erstatningsansvar for ansattes skadegørende handlinger m.v. I betænkningen fremhæves (s. 29), at det traditionelle udgangspunkt med hensyn til alle regler om solidarisk ansvar er, at det er mere rimeligt at lade den solidarisk medansvarlige for skaden bære risikoen for den anden solidarisk medansvarliges insolvens end at lade tredjemand (skadelidte), som er uden skyld, bære denne risiko. Betænkningen nævner herefter, at der kan forekomme tilfælde, hvor det vil have betydning for skadelidte at kunne gøre ansvaret gældende over for den skadeforvoldende arbejdstager fremfor over for arbejdsgiveren, nemlig »hvis arbejdsgiveren er uden midler og den ansatte har sådanne (som eksempel kan nævnes en formuende direktør i et insolvent aktieselskab), eller hvis arbejdsgiveren modsat den ansatte har værneting i udlandet og derved vanskeligere kan sagsøges end den ansatte«. Man lagde derfor i betænkningen op til, at det traditionelle udgangspunkt om solidarisk ansvar ikke skulle fraviges.

Justitsministeriet deler den opfattelse, at der kan være situationer, hvor det efter en samlet vurdering ikke vil være rimeligt at pålægge skadelidte fremfor arbejdstageren risikoen for arbejdsgiverens insolvens. Som eksempel kan nævnes det tilfælde, at en arbejdstager ved en ikke ubetydelig uagtsomhed forvolder en alvorlig personskade. Ju-